

Sygn. akt VU 806/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 13 maja 2013r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu J. K. prawo do emerytury od dnia 17 kwietnia 2013 roku.

Sygn. akt VU 806/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 maja 2013 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. odmówił wnioskodawcy J. K. prawa do emerytury.

Od decyzji powyższej wnioskodawca odwołał się w dniu 16 maja 2013 roku, wnosząc o przyznanie żądanego prawa z uwagi na fakt przepracowania wymaganych 15 lat w warunkach szczególnych. Wskazał, iż pracował w takich warunkach także w okresie ***od dnia 1 października 1978 roku do dnia 30 czerwca 1988 roku*** w Zakładzie (...) w R., na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

J. K., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 17 kwietnia 2013 roku wniosek o przyznanie emerytury (dowód: wniosek o emeryturę k. 1-6 w aktach ZUS).

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący ponad 25 lat. Niekwestionowany przez ZUS okres zatrudnienia wnioskodawcy w szczególnych warunkach wynosi ***łącznie 5 lat, 11 miesięcy i 15 dni***. Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia: od 1 lipca 1988 roku do 30 czerwca 1994 roku w Zakładach (...) „: (...) w R. na stanowisku kierowcy autobusu. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego (okoliczności niesporne.)

W okresie **od 1 października 1978 roku do 30 czerwca 1994 roku** wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładzie (...) w R.. Zakład (...) posiadał około 100 samochodów ciężarowych, którymi pracownicy wykonywali usługi transportowe dla Zakładów (...) w R., produkujących meble. W świadectwie pracy wystawionym wnioskodawcy za wskazany wyżej okres zatrudnienia wskazano, że pracował na stanowisku kierowcy samochodowego (dowód: angaże k.14-20, kart przebiegu zatrudnienia 261-181 oraz umowa o pracę k.21 w aktach sprawy, świadectwo pracy k. 11 w aktach ZUS.)

W Zakładzie (...) w R. wnioskodawca pracował **w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodów ciężarowych**. Jeździł samochodami marki: (...), (...), (...), którymi wykonywał usługi transportowe tj. przewoził meble dla firmy (...) w R.. Były to samochody ciężarowe o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Innych czynności wnioskodawca nie wykonywał (dowód:, zeznania świadków P. M. k.22vwrte oraz nagranie k.24 00:09:30-00:12:23, Z. N. k.22v oraz nagranie k.24 00:12:50-00:14:19 ,zeznania wnioskodawcy J. K. k.23 oraz nagranie k.240021:09-00:22:09 w aktach sprawy).

Zakład (...) w R. nie wystawił wnioskodawcy świadectwa pracy w warunkach szczególnych (okoliczność niesporna).

Wnioskodawca posiada uprawnienia do prowadzenia samochodów ciężarowych od dnia 04.11.1976 roku (dowód: zeznania wnioskodawcy J. K. k-23 w aktach sprawy, okazane prawo jazdy)

Przy zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 1 października 1978 roku do 30 czerwca 1988 roku, łącznie z okresami niekwestionowanymi przez organ rentowy, staż pracy wnioskodawcy w takich warunkach wynosi łącznie więcej niż 15 lat (okoliczność niesporna).

Sąd Okręgowy zważył i ocenił, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy (w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2012 roku) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2). Od 1 stycznia 2013 roku dla przyznania emerytury nie jest już konieczne uprzednie rozwiązanie stosunku pracy.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej

rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia). Należy dodać, że warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale wykonuje prace o jakich mowa w rozporządzeniu (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.), obecnie rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412), dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi przez wnioskodawcę w odwołaniu, ograniczał się do faktu, czy ma on wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, a w dniu (...) ukończył 60 lat i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w okresie od 1 października 1978 roku do 30 czerwca 1988 roku w Zakładzie (...) w R. Sąd oparł się na zeznaniach świadków P. M., Z. N. oraz zeznaniach wnioskodawcy, a także zachowanych dokumentów w postaci: angaży oraz kart przebiegu zatrudnienia.

Z zeznań powyższych wynika, jakie konkretnie prace wnioskodawca wykonywał i w jakim wymiarze czasu pracy pracował. Wszyscy świadkowie jak i wnioskodawca zgodnie zeznali, że zakład posiadał wyłącznie samochody ciężarowe powyżej 3,5 tony tj. (...), (...), (...) (około 100 samochodów) i żadnych innych samochodów np. osobowych nie był ona wyposażeniu zakładu.

Będąc zatrudnionym we wskazanych zakładzie pracy wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Jeździł samochodami marki (...), (...), (...), którymi przewoził meble dla Fabryki (...). Innych czynności wnioskodawca nie wykonywał.

W zeznaniach tych nie ma sprzeczności, są one logiczne i spójne i korespondują z treścią zachowanych dokumentów, a mianowicie dziennych listów przewozowych, z których wynika, że wnioskodawca był kierowcą samochodu

ciężarowego, którymi przewoził meble. Wnioskodawca jako kierowca samochodu ciężarowego pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy i żadnych innych prac w tym okresie nie wykonywał.

Zarówno wnioskodawca jaki świadkowie zgodnie stwierdzili również, że w skoro na wyposażeniu zakładu poza samochodami ciężarowymi nie było żadnych innych pojazdów, nie było potrzeby wpisywania w angaże, że chodzi o pojazd powyżej 3,5tony. Nadto pracownicy nie byli na stałe przypisani do określonego pojazdu tzn. raz wnioskodawca raz prowadził (...), a w razie potrzeby (...) czy (...). (...) o ciężarze 8 ton przy jednym załadunku.

Organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania żadnych dowodów, które pozwoliłyby na podważenie wiarygodności wskazanych wyżej dowodów.

W świetle złożonych w sprawie zeznań i przedłożonych przez wnioskodawcę dziennych listów przewozowych nie budzi żadnych wątpliwości, że wnioskodawca wykonywał w spornym okresie zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace wymienione w **Wykazie A, Dziale VIII pkt 2** stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, **tj. prace na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.**

W związku z tym, że wykazane przez wnioskodawcę okresy pracy w warunkach szczególnych wynoszą więcej niż 15 lat, stwierdzić należało, iż spełnia on wszystkie wymagane prawem warunki do uzyskania prawa do emerytury zgodnie z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie „1” sentencji.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego znajduje uzasadnienie w treści art. 98 k.p.c. oraz przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r. Nr 490).